Здравец

ДЕТСКИ ВЕСТНИКЪ ЗА ЗДРАВНО ВЪЗПИТАНИЕ, ПРЕДПАЗНА МЕДИЦИНА И ЗДРАВЪ ЖИВОТЪ

Какъ ще се радаемъ ако мама и татко ми подарятъ

ЗДРАВНАТА ЧИТАНКА

ПОД. ПОМЕЩЕНИТЕ В ОВ. ЗАГЛАВИ СА Е ПРИЕТИ ЗА ПОДАРЪЦИ ПОСЛЕДНА ЗА ПЪРВИ ПРЕДЦЕНКА 1.200 ЛВ. И ПО ЦЕНА ПРЕДЦЕНКАТА

ИЗЛИЗА МЕСЕЧНО ПРЕЗЪ УЧЕБНАТА ГОДИНА ВЪВ 10 БРОЯ

Гл. редакторъ: Д-ръ М. СТАЙЧЕВЪ — отдѣл. по изкуство и детски болести

Редакторъ-отговорникъ: Царевна Д-ръ Станчева

София, I. Сердика 18, II ет. Пощ. чек. сметка № 1412. Тел. 2-73-27

Сътрудничатъ именити мъже на детски писатели, лѣкари, педагози, художници, композитори и учители

Здравецъ, и предплатата къ Читалищата, струва 5. лв. Р. 2.50 отъ 1. 9. 1938 г. — отъ 1. 6. 1939 г. Отдѣлно продаденъ отъ мѣд. Р. 50.00. II. 100 100 годишно

Вестникътъ получава въ Сѣзона на журналиститѣ въ България съ устната утвърдена съ № 4405, 29. XI. 1926 год., дарителитѣ, които кѣрна, личностъ въ Варн. Сер. „сѣдя отъ 10. VII. 1933 и подредена № 1.

НАШИТѢ ПОДАРЪЦИ

Хубаво нѣщо е човѣкъ да получи нѣкакъвъ подаръкъ. Той носи радость. За празници и именни дни всѣкой получава подарци — за ядене, пиене, за носене или за друга употрѣба.

Ние не даваме никакви подарци, които лесно се разваляти или пъкъ не сѫ отъ особена полза за притежателя имъ. Всички тѣ представляватъ „нулитѣ, които стоятъ написани задъ единицитѣ". Ние учимъ чрезъ в. „Здравецъ" и здравната читанка „Зелень здравецъ", децата на здравъ животъ и какъ да се предазватъ отъ болеститѣ. Нѣмъ отправяемъ силата на природнитѣ дарове — слънце, въздухъ, вода, игри, плодове и зеленчуци. Тѣ само могатъ да ни направятъ здрави.

Нашата славна Фея на здравето ги дарява съ чудни подаръци: спокоенъ сънъ, апетитъ, тѣргани кускули, бистъръ умъ, здраво сърдце, силна кръвь, и всичко, което е необходимо за здравето. А здравето е единствения, който дава стойность и съдържание на всички нули написани слѣдъ нея. **Ние не подаряваме „нули" на нашитѣ здравчета — а само единици!**

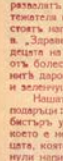

Здраве, здраве и пакъ здраве!

Само здравенитѣ животи е хубавъ и приятенъ. Затова, мили деца, не се радвайте на подаръцитѣ, които не ви носятъ здраве. Съ пълни шепи пийте здраве отъ ручея на природата и ще живѣете единъ щастливъ, веселъ и дълголѣтенъ животъ.

И никога не забравяйте „здравинитѣ подарци", които получавате чрезъ в. Здравецъ.

Здравѣйте!

Чичо Здравецъ

Изворче

Въ тората изворче кристално
вода сребристо лѣй,
и всяка стрига, всяка капка
тамъ сладко, сладко пѣй.

Тукъ много камъчета пъстри
подъ стрѫвитѣ блестятъ —
цвѣтенитѣ нѣжни ароматни
наоколо цъвтятъ.

Сърниччата отгръ на нис,
козичката — и те,
и отиччата пресн да пѣе,
и пѣкнитѣ цвѣтя.

И зайчето и то дохожда
когато ожѫднѣ,
и ви рчетно бляка, бляка
и сладка пѣсень пѣй.

Д. Антонова

Бѫди благословена!

Цѣлото човѣчество се преклаща предъ майката! Всѣко здравче, всѣко дете, всѣкъ човѣкъ трѣбва да почита майка си, да я обича, да я уважава, да я слуша и да й помага въ нужда! Тя го е родила и изхранила съ мляко. Тя страда цѣлия си животъ за своитѣ скъпи рожби!

Майска радость

Не се плаши мило бръмбарче. Азъ само ще ти се порадвамъ—после си отлети кѫдето искашъ.

Змей Горяниинъ.

ОТРОВНИТѢ ГЖБИ

Който е ставалъ въ зори, само той познава красотата на майското утро.

Още вечерьта на трапезата дѣдо ми прошепна на ухото:

— Утре въ тъмно да си готовъ. Като хлопна на вратата, да скочишъ. Ще отидемъ за гжби. Ще се измъкнемъ тихо, да не те чуе Любко. Той е малъкъ и не може да ходи.

Съ свито отъ радость сърце лѣгъ се направилъ на бѫдно и безъ да чакамъ да ме канятъ, както другитѣ пѫти, отпимнахъ въ стаята и си легнахъ. Завилнахъ се презъ главя, стискамъ очи и си запоклѣвамъ: „Сѫи бързо, сѫи бързо!"

И докато да изтъкна запоклѣвката си, чувамъ лекото почукване на вратата. Макаръ че много ми се сѫи, разтъркавамъ очитѣ си, измъкваме се изъ подъ юргана и скачамъ. Въ стаята е здравомно, но още отъ вечерьта съмъ си приготовилъ дрехитѣ. Зная всичко кѫде е. Не сколкосъ секундъ са ме облачъ, дѣдо отвореха вратата и шепне:

— Хайде!

Изнизамъ отъ стаята босъ, а изъ сѣнъ обувамъ обущата. Въ тръгнамъ.

Изъ улицитѣ на града нѣма жива душа. Проворчитѣ на кащитѣ сѫ черни, като душа. Тѣ изглеждатъ страшни. Каточели задъ тѣхъ никой не жиѣе.

Небето е жлтно. Тъмно сини облаци се тъпчатъ на хвалъ, събиратъ се на едни вѣтъ, вѣртятъ се и падатъ низко, като че надъ главитѣ ни.

Едва като излизаме на полето, виждаме алената лента на изтокъ. И малко надъ нея гръ дѣдъ Ангелъ зорницата. Тежката зеленина на гората изглежда морава.

Нѣе въ зрнинъ нѣз избулитѣ нини. Вѣтъртъ леко ги полюшва. Вѣлнуя ги, като море.

Сетне достигнѣ гората. Презъ нея ще минемъ, за да вилѣемъ на овчарското владище. Тамъ гжбитѣ растятъ една до друга.

Въ гората дѣдо слага пръстъ на устнитѣ си и тихо казва:

— Мълчи. Слушай славеи.

Азъ се вслушвамъ. Моят би нашитѣ стаяки сѫ изплашили рянобудния пѣвецъ. Чуна се само жалостно шумолене на листата. А после... Единъ тръкъ, трепетенъ гласъ, като на фейтѣ, що по-хубавъ отъ фейтѣ, се понася въ стихналата дѫбрава. Той трепти леко, нишка по нишка, хаотически се стигне до небето, почти се склаа отъ тъжность, а после въ зрно се спуска на долу — наситнена, сладъкъ, като зрѣлитѣ на дѫбовитѣ капки по листата на лозитѣ.

— Да вѣрнемъ, — хвали ме за ранна дѣдо, — да вѣрнемъ, защото слъцнето ще изгрѣе скоро и гжбитѣ нѣма да бѫдатъ толкова вкусни.

Сѣщото ни сварва на овчарското владище. Около масъ, между роснитѣ листа на тревата, се подаватъ бѣлнетѣ гжби. И колко сѫ малки! Кошничкати е нѣма зачасъ.

Тогаваа дѣдо ми казва:

— Стига толкова. Остани другитѣ гжби. Лакомостно е злo. Набирамъ колкото ни трѣбватъ! Ела сѣ мене въ гората да закусимъ!

Подъ дѫбовата шума хлѣбътъ е по-сладъкъ отъ чай скалата гостба. Бързо закусваме. Бързо, защото сѫнъ гладенъ, а не защото трѣбва да бѫрзаме.

До дъмера на едно бързо забелѣзваемъ нѣкакво черно петно. Наяврѣно е гжбите. Ще го занеса на мама. Но черното петно не е гжбте. То е една голѣмъ, хубава черена гжба.

— Дѣдо, нѣмъ какна хубава гжба. Истинска красавица!

Дѣдо ме погледа и викна почти изплашенъ:

— Хвърли я скоро! Хвърли я! Красивица бяла! Глупчо, тази красавица е по-отрова отъ усойницата.

Азъ захвърлямъ гжбата на страна, но все каточели сѫмъ недоволенъ:

— Чудно нѣщо е това, дѣдо. Най-красивитѣ гжби — отровни. А тия проста, бѣли гжбички — вкусни и полезни. Дѣдо Господъ не е съвсемъ справедливъ!

Дѣдо ме изгледа на криво:

— Ако знаешъ, защо тази черена гжба е отровна, нѣма да говоришъ така. Слушай: имало нѣкога две девойчета. Едно то бяло много бедно, но много хубаво и работно. А другото бяло богатско дете, обичало да се трѫфи и кичи, не се залавяло за работа, а по цѣлъ день кисело цвѣтя изъ градина и се кичило съ тѣзи. И колкото повече се грижило за красотата си, толкова повече изглеждало грозно и противно.

— Пристигали двете девойчета, станали голѣми момиичета. Той бяль лелеенъ синъ, здравъ и силенъ, но кротъкъ и добръ. Бѣлъ овчарь. Петстотинъ ваклии овци въ ръчки подиръ мелеения ми кавалъ. Овчарчъ харесалъ бедното скромно момиче и пратилъ сватовници да му искатъ за жена. Сгодилъ се овчарчъ за момичето и се приготвилъ за сватба. Като се научила богатската дъщеря за овчарения годежъ, полелеяла отъ злоба и се закалила да погубя годеницата. Една вечерь, когато бедното момиче се хранило отъ кошарата на овчарчъ, зала мома го приглакала на най стръмното мѣсто на пляя и отъ тамъ го бѣснила въ пропастта. Но както се затичала за да го бѣснѣ по-силно, сама се подхлъзнала и полетѣла подиръ жертвата си. И двете останали мъртви тамъ.

— Самло се съдрашо на овчари, като научилъ за смъртьта на годеницата си. Заспиванъ той срѣдъ овчарското владище, засвирилъ съ медения си кавалъ и заплакалъ. Толкова тжжна бяла пѣсенчета му, че вокалитѣ овци спрѣли да пасатъ, звѣнчетата имъ не звъняли, а

(Продължава на 2-ра стр.)